

ചെറുകമ്പ

മരുഭൂമിയിലെ നീരുറവകൾ വരുന്നേബാൾ

സാംസി കൊടുമൺ.

കുസുമം ... വയസ്സ് അസ്വത്തിമുന്ന്. യജ്ഞസേനനിയെപ്പോലെ നിത്യ യദ്യന്തതിന് വരും ലഭിച്ചവർ.

അവൾ തിരക്കളെ വഴിയോരക്കാഴ്ചകൾ കു ലിഡ. മനസ്സ് എവിടെയെല്ലാമോ അലയുകയായിരുന്നു. അതിവേഗം ഓടുന്ന കാറിലെ പിൻ സീറ്റിൽ, നെഞ്ചിൽ കണ്ണീരിന്റെ കടലുമയി പട്ടണങ്ങളിൽ നിന്നും പട്ടണങ്ങളിലേക്കെല്ലെങ്കിൽ പ്രധാനത്തിലാണ്

അവൻ്റെ വളർച്ചയിൽ ഏറെ അഭിമാനിച്ചിരുന്നു. ഉയരങ്ങളായിരുന്നു അവൻ്റെ മനസ്സു നിരയെ. അതിൽ പാകത്തിന് എല്ലായും തിരിയും നിരയും നീരുള്ളേബാൾ, സയം പറയും എന്റെ മകൻ!. ബുഖിയും അഴകും അവനിൽ ആവോളമും ഉയിരുന്നു. .അവൻ പെട്ടേപോയതാകാം. അല്ലെങ്കിൽ അവൻ അങ്ങനെ ഒന്നും ചെയ്തിട്ടും കുണ്ണി. അതൊരമയുടെ ആശയാണ്.

കോടതിക്ക്, സാക്ഷികളും മൊഴികളുമാണെല്ലാം ആവശ്യം. പതിനേഴു പേരുടെ പരാതി. ഇത്തന്ത്രിട്ടു തിക്കണ്ണിട്ടില്ലാത്തവന് ഇത്തന്ത്രിട്ടു പേരുടെ പീഡിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമോ..? പങ്കേക്കുന്നു...എന്ത് തെളിവുകൾ...വെറും വാക്കുകൾ. അക്ഷരക്കൂട്ടങ്ങൾ ഒരുക്കന്ന പദസമുച്ചയത്തിന് ഇത്ര ശക്തിയേ...?

പീഡനം എന്ന ഒരു വാക്കു കൊ „ ഒരു ജീവിതം തളച്ചിടപ്പെടുകയാണ്. ഒരു ജീവിതം മാത്രമോ...? കംസുമം വിറിയ ചിന്തകളാൽ അപരിചിതരായ ആശ്രക്കൂട്ടത്തെ നോക്കി. പൗരസമതി പ്രതിക്രഷ്ട ഫോഗം കുടുകയാണ്. നരച്ച താടി തടവി സംഘാടകൻ പറയുന്നു. “ഈത് മോഹന വർമ്മയുടെ മാത്രം പ്രസ്തനമല്ല. നമ്മളിൽ ഒരോത്തത്തിലും ഒരോ വർമ്മമാർ ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വർമ്മയെ മോചിപ്പിക്കേണ്ടു നാം സ്വയം മോചിതരാക്കുന്നു”. കംസുമവും സദസ്യത്വം അയാൾ പറയുന്നതെന്നന്നിയാതെ പക്ഷും. ഈ സമയമത്രയും അയാളുടെ കണ്ണുകൾ കംസുമത്തെ ബലാർഥസംഗം ചെയ്തു കൊ തിരിയായിരുന്നു. ഈ ആൾ കുട്ടം എന്തു നമ എന്റെ കൂട്ടിക്ക് കൊ കുവത്തം. കംസുമം ആ കിളവൻ്റെ ആത്മ രതി അറിഞ്ഞുകൊ „ സ്വയം ചോദിച്ചു.

“ഹലോ...മമ്മാ....” മോഹനൻ തടവിൽ നിന്നും വിളിയ്ക്കുന്നു. കംസുമം ഹോണ് സ്ലീക്കറിലിട്ടു. കുടിയിരുന്നവർ ഉത്സാഹിക്കാളായി മുന്നോട്ടാണ്ടിരുന്നു. ആദ്യമായിട്ടാണ് ജയിലിൽ നിന്നും ഒരു ഹോണ് വിളി കേൾക്കുന്നത്. ആ ശബ്ദവീചികൾ കൊ കുവത്തനു നാറ്റകമെയുടെ അകത്തളങ്ങളിൽ സ്വയം അഭിരമിച്ച് ആഹളാദിക്കാനായിരുന്നു, ആ കൂട്ടാശമയുടെ അപ്പോഴത്തെ പുതി. “മോന ഏ ലായാ...” അമു ഹോണ് അവസാനിപ്പിച്ചു. എല്ലാവരും അവരവരുടെ ഇരിപ്പടങ്ങളിൽ മോഹനൻ്റെ മോചനത്തിനായി തപസ്സിരുന്നു. കംസുമത്തിന്റെ മനസ്സു മാത്രം വേദനായാൽ നീറി. അവൾ ഓർക്കകയായിരുന്നു.

ഇത്തന്ത്രിനാലിന്റെ ചെറുപ്പത്തിൽ, പേരും പെയ്മയുമുള്ള ഒരു തിരവാടിലേക്ക് ശർഹ് കാരണം ഭാരയായി ചെല്ലുന്നേബാൾ, ഓർത്തില്ല തന്നിക്കമുന്നിൽ വളരുന്ന മതലുമിയുടെ വലുപ്പം. സുന്ദരനും സുമുഖനുമായ വർമ്മയിൽ എന്നൊരു ഒരു ആദ്യ നാളുകളിലെ അനുഭവപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിരുന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകളിലെ കനൽ അളവില്ലാത്ത നിഡികംബങ്ങൾ തേടവേ, ആ ഭാര്യാ പദവി ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്നതായിരുന്നു. ശുശ്വരാത്രാൽ നിരിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഒരു തടാകക്കരയിൽ എപ്പോഴും ഭാഹിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒരവസ്തു. ആ തടാകത്തിനോട് ഒരിറ്റു വെള്ളം തരാമോ എന്ന ചോദിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.. ചോദിക്കേ തെങ്ങങ്ങനെ എന്നിയാണ് വയ്ക്കാതെ പോലെ. അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ ഭാഹി ആത്മാവിലായിരുന്നേം. യജ്ഞസേനൻി..വില്ലാളിവീരനായ അർജ്ജുനന്റെ ഭാരയായിട്ടും....അവൾക്ക്

എന്തായിരുന്ന കുറവ് എന്ന് ആർക്കേക്കിലും പറയാൻ കഴിയുമായിരുന്നവോ....അവൾക്കുതന്നെ അതു നിർവ്വചിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നവോ...? പകേഷ് അവൾ തൃപ്തയായിരുന്നവോ..?

ജിവിതം നിയോഗങ്ങളിൽ കൂടിയുള്ള ഒരു തീർത്ഥയാത്രയാണല്ലോ. ഒരുപതുവയസുകാരൻ്റെ മോഹ നിബാരണത്തിനായി മുൻ ജമങ്ങളിലെനോ നിയോഗിതയായിരുന്നിരിയ്ക്കും. വർമ്മയുടെ കടുംബ സുഗൃത്തും, ശർഹ് ബിസിനസുകാരനമായ പ്രതാപൻ തന്റെ നിയോഗങ്ങളിലേക്ക് കടന്നവന്നതെന്തിന്...രത്നതാഴ വിതനിൽ പ്രതാപൻ വർമ്മയോടു ചോദിച്ചു.

“ഈ കട്ടി പറിപ്പും വിവരവുമുള്ളവളല്ലോ...ഈഞ്ഞെന്ന ഇവിടുത്തെ വിചുപ്പുലക്കികഴിഞ്ഞാൽ മതിയോ... ഞാൻ എൻ്റെ കമ്പിനിക്ക് ഒരു മാനേജരെ നോക്കുന്ന ... നിങ്ങൾക്ക് വിരോധമില്ലെങ്കിൽ....“ . പുറം ലോകത്തെ വെളിച്ചവും സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വപ്നങ്ങളിൽ കൊതിപ്പിച്ചു. തന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് ഉറുനോക്കി ഒരു ലാഭക്കാതിയന്ത്രം ഉറിച്ചിരിയോട് വർമ്മ സമ്മതം മുളിനോശ ഓർത്തില്ല അതോടു നീ ധാരയുടെ തുടക്കമൊന്നും. എല്ലാ പൊതുത്തങ്ങളും ഗണകൻ ഗണിച്ചതാണ്. ഗണകൻ്റെ കണക്കുകളെ തെറ്റിച്ച ചില പൊതുത്തക്കേടുകൾ. . എന്നും മനസ്സ് പിടി തരാതെ മേച്ചിൽ പുറങ്ങളിലായിരുന്നു. മരീചൻ എന്ന മായാവി മാടിവിളിച്ചുകൊടു ഇരുന്നു. കയ്യിൽ വന്നതിലോനും തൃപ്തയായില്ല.

പ്രതാപൻ്റെ ഓഫീസ് മാനേജർ എന്ന തന്ത്തിക മരിയായിരുന്നു. പ്രതാപൻ തന്നെ കിടപ്പുറയുടെ രഹസ്യങ്ങളിലേക്കായിരുന്നു നയിച്ചത്. എതിർക്കവാനോ തകയുവാനോ തോന്തിയില്ല. . പിന്നേയും ശരീരവും അത്മാവും ഓഫീച്ചു കൊടു യിരുന്നു. സ്ത്രീ സ്വന്തം അശാന്തിയെ എന്തിനും മറ്റുണ്ടാണോ. പുതിയ മരകളില്ലാതെ ശരീരങ്ങളെ തേടാമെക്കിൽ സ്ത്രീ എന്തിനും കൈടപ്പുട്ടവളാക്കണം. പെൺകുത്തൽ അതിക്കളില്ലാതെ സ്വാതന്ത്ര്യം കൊതിയുന്നതു തെറ്റാണോ...? പുതിയ ചീനകൾ സ്വയം നൃാധികരണങ്ങളായി.

പട്ടേലിൽ എങ്ങനെന്നയാണെന്തിച്ചേരുന്നത്. പ്രതാപൻ ഒങ്കകിയ ഒരു കെണിയായിരുന്നവോ...? പ്രതാപൻ തന്നിൽക്കൂട്ടി പട്ടേലിൽ എത്തിച്ചേരുകയായിരുന്നു. പട്ടേലിൽ പ്രതാപൻ്റെ ഓഫീസിൽ വന്നത് വിനോദം ദബ്ദിപ്പിക്കുന്ന് ഓർഡർ ചെയ്യാനാണ്. എന്നാൽ അയാൾ ഒരു മൊത്തക്കച്ചവടക്കാരനായിരുന്നു. അയാളുടെ കണ്ണ് തന്നിൽ ഉടക്കുന്നത് തിരിച്ചിരിഞ്ഞത് തഞ്ചത്തിൽ പട്ടേലിലേക്കളും ചു എറിഞ്ഞു. ഭംഗിയുള്ള ഉടലും, തിളക്കമുള്ള കണ്ണുകളും പുതിയ മരഞ്ഞുകളും ദൗർഖ്യല്ലൂമാണുണ്ട് തിരിച്ചിരിഡിൽ പടർന്ന കയറാൻ പണ്ടുകൂടി വിതച്ചു. പ്രതാപൻ പട്ടേലിന്റെ എല്ലാക്കമ്പിനിയിൽ പകാളിയായി. അതു താൻ പ്രതാപനവേ 1 ചെയ്ത പ്രത്യേകാരം. പ്രതാപന താൻ ആരായിരുന്നു. വെറും വെപ്പും. അതു കൊ കു തന്നെ കടപ്പാടുകളുടെ കീറപ്പുസ്തകം ആ കടൽ കരയിൽ പിച്ചി ചീനി, പട്ടേലിന്റെ സ്വർണ്ണകെടകളുടെ ചുമതലക്കാരിയായി. അപ്പോഴും വർമ്മ ദർത്താവായി തുടങ്ങുന്ന ചീനിയിൽ. തന്നിൽ കൂടി അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചതോക്കെ നേടിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു.

വർമ്മ സ്വന്തം കാലിൽ ഉറച്ചു എന്നയാൾക്ക് ഉറപ്പായ ഒരു നാൾ അയാൾ തന്നിൽ നിന്നും പുർണ്ണ മോചനം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അയാൾ തന്നെ വേശ്വരേ എന്നാണിസംബോധന ചെയ്തിരിയ്ക്കുന്നു. സ്വന്തം നേടങ്ങൾക്കായി തന്നെ കളത്തിലിരക്കിയവൻ.... ര അമതോനാലോചിക്കാതെ, നഷ്ട പരിഹാരങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുത്തു വർമ്മയെ അയാളുടെ പാട്ടിനു വിട്ടു. മനസ്സിൽ നിന്നും ഒരു ഭാരം ഒഴിഞ്ഞതുപോലെ തോന്തിയുള്ളു. കാരണം സ്വന്നേഹത്താൽ പരസ്പര ബന്ധിതർ ആയിരുന്നില്ലല്ലോ. തന്റെ തിരാട്ടിൽ അമ്മയുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ കഴിയുന്ന മോഹനനേക്കുചീം പെട്ടെന്നാൽ വീ കു വിചാരം. അവൻ ഒരമ്മയുടെ സ്വന്നേഹം ഇന്നിയും കടമാണ്. ആ കടം കാലം കഴിഞ്ഞതാൽ അവൻ വേ 1 വരില്ല. അവനെ കൂടുന്നുണ്ട്. പട്ടേലി വേ സഹായങ്ങൾ ചെയ്തു. പട്ടേലി അവർക്കു അപ്പാർട്ട്മെന്റ് കൊടുത്തു. ഭാര്യയുടെ കണ്ണിൽ മണ്ണിട്ട് കൂടുതൽ സമയവും അയാൾ അവർക്കുപും കൂടി.

ഗൾഫ് ജീവിതം തുറന്ന തങ്കന്ത് മണൽക്കാട്ടിലേക്കള്ളെ വഴികൾ മാത്രമല്ല. ഒളിഞ്ഞിരിയ്യുന്ന നീതിവകളും അതു കാട്ടിത്തും. പട്ടലിനോപ്പം മണൽ കാട്ടിൽ കുടിയുള്ള ഒളിഡാസ യാത്ര പോയതായിരുന്നു, മകനെ മണലാരണ്ടും കാട്ടി കൊടുക്കാൻ. പഴുതു മണൽത്തർകൾ, ടക്കിൾന്റെയറുകളെ പഴുപ്പിച്ച്, അന്തരീക്ഷത്തിൽ പറന്ന നടക്കുന്നു. അങ്ങു ദുരെ ദുരെ ഉയരങ്ങളിൽ പനയുടെ തലപ്പുകൾ. മോഹനൻ കൂതുക കാർച്ചകളിൽ മുഴുകി. പെട്ടന് ടക്കിൾ മുൻവേശം പുഴിയിൽ പുതഞ്ഞ വട്ടം കിഞ്ഞാൻ തുടങ്ങി. പട്ടൽ ആകാവുന്നതോക്കെ ചെയ്ത് അവന്റെപ്പോടെ കസുമത്തെ നോക്കി. എയർ ക പിഷ്ടേ തണിപ്പില്ലും അവരെ വിയർത്തു. ഒരു നീരാളിപ്പിടുത്തം. മങ്ങുമി അവരെ നോക്കി ചിരിയ്യുന്നു. രക്ഷപൊടാൻ പഴുതുകളാനും കാണാനില്ല.

പട്ടലിൾന്റെ കണ്ണുകളിൽ മരണഭയം. അധാരുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി അവൾ പറഞ്ഞു. “ഭയം മനസ്സുനെ കുടുതൽ നരകാജളിലേക്ക് തള്ളിവിടുകയേയുള്ളു. ഇന്ധനം തീരുന്നതു വരെ വ മീ ഓട്ടു. രക്ഷ എവിടെനിനെങ്കിലും വരും.” അധാരുടെ മുവത്ത് ആശാസത്തിന്റെ നേരിയ രേഖകൾ. അധാർ തന്റെ മോണിൽ ആരെയെയൊക്കെയോ വിളിക്കുന്നു. പലതം പരിധിക്ക് പുറിതു. നല്ലവർ ആരോ ചെയ്ത സഹായ വാഗ്ദാനത്തിൽ മനസ്സുപ്പിച്ച്, ടക്കിൽ കുത്തിയിരുന്ന തണ്ടത്തെ ബെള്ളുവും വാട്ടർ മെല്ലുനും ആർ കഴിച്ചു.

മങ്ങുമിയിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട, അശാന്തിയുടെ തീയ്യിൽ അലഞ്ഞു നടക്കുന്ന ഏതേ രോത്താവ് തീർത്ത ചത്രിക്കഴിയിൽ വന്ന നിരഞ്ഞ ഉറയ്യാത്ത പുഴിയിലാണ് തങ്ങളുന്നവർ ഓർത്തു. ഒരോ നിമിക്ഷാർഖത്തിലും ഒരോ തരി ടക്കിനടക്കിയിൽ നിന്നും ഒലിച്ചു പോകുന്ന, ഏതു നിമിക്ഷവും വ മീ തലക്കത്തന്നേയോ, കീഴ്മേലോ മരിഞ്ഞ തങ്ങൾ ഒരിക്കലും കു തന്താൻ കഴിയാതെ വല്ലും വരുത്തു മണലാൽ മുടപ്പെട്ടും എന്ന ആശങ്ക അവരെ കിടിലും കൊള്ളിക്കുന്ന ദയിക്കുന്നു. പെട്ടൽ കസുമത്തിന്റെ കരങ്ങളിൽ മുറുകെ പിടിച്ചു. അധാരുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ വേഗത അവൾ അറിഞ്ഞു. അവർ പരസ്പരം ഉരിയാടിയില്ല. എടുവയസ്സുകാരൻ അകപ്പെട്ട ആപത്തിന്റെ ആഴങ്ങൾ അറിയാതെ പുറം കുച്ചകളിൽ കുതുപരിയായി. ആ നിഷ്കളുക്കമായ കണ്ണുകളുള്ളവൻ ഇന്ന് പീഡക്കേണോ...?

പെട്ടന് എവിടെനിനോ പേടകും മാതിൽ ഒരു വ മീ അവങ്കു കാഴ്ചയിൽ നിന്നു. സഹായത്തിനായി അവർ ജനാല താഴ്ത്തി കൈകകൾ വീണി. മണലിൽ നടക്കാനായുള്ള പ്രത്യേക ബുട്ടുകൾ ധരിച്ച ര കു പേര് അവർക്കാരികിലേക്കു നടന്നു. അപ്പോൾ അവർക്ക് ദൈവദുർഘടനാക്കുന്ന ശോഭ ഉ ദയിക്കുന്നതായി അവർക്കു തോന്നി. കരങ്ങൾ അവരെ അരികിലണ്ണുന്ന വാഹനത്തിലേക്ക് വഹിച്ചു. ആ വാഹനത്തിന്റെ പിൻ സീറ്റിൽ ഒരുപതുകാരൻ അവരെ നോക്കി ചിരിച്ചു. അധാർ ദൈവമായിരുന്നു. മങ്ങുമിയിലെ ദൈവം. നീളുന്ന വെള്ളവസ്ത്രത്തിൽ, മരുമിയിലെ അളളാഹു അവരേറാടു പറഞ്ഞു. “ എന്റെ ആളുകൾ നിങ്ങളുടെ വ മീ സുരക്ഷിതമായി കൊ കുവത്തം ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്റെ അമ്പിമികൾ. എന്റെ ഭവനത്തിൽ പാർത്ത് നാലു നിങ്ങൾക്ക് യാത്ര തുടരാം. ‘കണ്ണുകൾ അവനെ കാണാനില്ല’ കുസുമം എവിടെയോ കേടു വച്ചു ഓരോ പോതു ഓരോ എന്റെ കണ്ണുകളിൽ അവൾ ഹൃദയത്തിൽ നിരുപ്പിച്ചു.

കോടീശ്വരനായ അരബി അപ്പോൾ ഉള്ളം വിധിച്ച ബീബിയുടെ അരികിലേക്കള്ളെ യാത്രയിലായിരുന്നു. അരബി പല കമകളും പറഞ്ഞു. പ കടൽ ഇരു കരയെ ഉപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ അനേകം ആത്മാകളുടെ ശാപം ഇരു കര ഏറ്റു വാങ്ങേ മീ വന്നു. എല്ലാ അശാന്തിയും രൂപം കൊള്ളുന്നതു ഇവിടെ നിന്നും ആണാലോ..? ഇരു മരുഭൂമിയിൽ നിന്നും ഉള്ളൂനു വിഷകാട്ട്, അത് ലോകത്തെ നിത്യ നരകമാക്കുന്നു. എന്നാൽ കടൽ തങ്ങൾക്കായി അനന്തമായ സ്വത്തുകളും ഇരു മണൽത്തർകളിൽ ഒളിപ്പിച്ചു. ഒരർത്ഥത്തിൽ തങ്ങളും ഇരകളാണ്. തങ്ങൾക്ക് മലബാറിച്ചികളെ വല്ലു ഇഷ്ടമാണ്. എവിടെ നിന്നെന്നില്ലാതെ ആ എഴുപതുകാരൻ പറഞ്ഞിട്ടും, കസുമത്തിന്റെ കണ്ണുകളിലേക്കു നോക്കി. ആ നോട്ടത്തിൽ എന്നോ പിൻവലിഞ്ഞ കടലിന്റെ തിരയിളക്കം അവൾ കു. കടലിടുകകളിൽ ദീപുകൾ രൂപപ്പെടുന്നതു പോലെ മണൽക്കാട്ടിൽ രൂപപ്പെട്ട പച്ചപ്പിലെ കുറുന്ന മാളികക്കു മുന്നിൽ അരബി തന്റെ പെട്ടകും നകുരമിട്ടു.

അരബിയുടെ പരിചാരകൾ ഒരിക്കിയ സുവഞ്ജിൽ മോഹനൻ നിദയിൽ ആയി. പട്ടത്ര മട്ടുപ്പാവിൽ അരബിക്കൊപ്പം ആഭ്രാഷിക്കുന്നു. ജീവിതം ആഭ്രാഷിക്കുന്നുള്ളതാണ്. മതഭൂമിയുടെ ദാഹം പോലെ എന്തോ ഒന്ന് തന്നിൽ തിള്ളുന്നു. പട്ടത്ര ഉറയ്ക്കുത്ത കാലുകളിൽ മുൻഡിലേക്ക് ഒഴുകി എത്തി, ബധിലേക്ക് പടർന്നു.

ആരോ കതകിൽ മുട്ടുനു. അരബിയുടെ പ്രായമുള്ള പരിചാരിക ആദരവു പൂർണ്ണം തന്നെ ക്ഷണിയ്യുന്നു. യജമാനൻ തനിക്കായി ഒരുക്കിയിരിയ്യുന്ന മുൻഡിലേക്ക്. അരബി, പട്ടലിനു മോചനദ്വൈം നൽകി തനിക്ക് വിടുതൽ വാങ്ങിയിരിയ്യുന്ന എന്ന വെളിച്ചം തലയിൽ പല ചോദ്യങ്ങളും മുള്ളിക്കുന്നു. അല്ലാതെ അരബി ഒരു നെറികേടിനു മുതിരില്ലും എന്ന ചിന്ത തന്റെ നിയോഗങ്ങളുടെ രഹസ്യങ്ങൾ ചികയാൻ മനസ്സിനു പേരിപ്പിച്ചു. ഉറങ്ങിയ മകനേയും, കുഞ്ഞുകു കിടക്കുന്ന പട്ടലിനേയും മാറി മാറി നോക്കി മുൻഡിയിൽ നിന്നീന്തുന്നുണ്ടോ, മനസ്സിൽ പൊട്ടിപ്പനു ആവാദത്തെ ഒരു പുഞ്ചിലിയിൽ ഒരുക്കി, പരിചാരികക്കൊപ്പം നടക്കുന്നോ തന്റെ കണക്കുകൾ പിഴച്ചില്ലും എന്ന സ്വയം പറയുകയായിരുന്നു. വ തീയിൽ വെച്ചു തന്നെ അരബിയുടെ മനസ്സ് താൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു. പുതുമയിൽ പുതിയ ലഹരിയിൽ നീയാൻ മനസ്സ് ഓലിച്ചു. അതുകൊ കുതനു കൂറുന്നോയും ഒരു ഇല്ലായിരുന്നു. ജീവിതം ലഹരിയാണ്. അത് ആസ്വദിക്കുന്നു. കെട്ടപ്പെട്ടവർക്ക് ജീവിതമില്ല.

അരബി മുൻഡിയിൽ സുൽത്താനേപ്പോലെ, തുരുവള്ളയിൽ ഹൃകയുടെ ലഹരിയിൽ മുഴുകിയിരിയ്യുന്നു. ആ മുഖം പ്രശാന്തമായിരുന്നു. എല്ലാം നേടിയവന്റെ പിനയം അവിടെ വായിച്ചെടുക്കാമായിരുന്നു. അവളെ അയാൾ കൈക്കൂട്ടി വിളിച്ചു. അവർ അയാളിലേക്ക് നടന്നു. പരിചാരിക വാതിൽ അടച്ചു. ആ ദീർഘകായൻ അവളെ കൈകളിൽ കോരി, ആർത്തിയോട് ചുംബിച്ചു. അതുമയോട് കൊണ്ടിച്ചു. മുൻഡാകെ സുവകരമായ പരിമളം. അയാളുടെ നിശ്വാസത്തിന് അത്തിന്റെ സുഗന്ധം. അവളെ അയാൾ കിടക്കയിലിരുത്തി എന്നിട്ട് വാസ്തവ്യത്വത്തോട് പറഞ്ഞു. “ നി എന്നിക്കെടുമയല്ല. എന്റെ അബ്യുക്ക് ഒരു മലബാറിച്ചി അടിമയും ചെയിക്കുന്നു. അവർ സുന്ദരിയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഞാൻ കു ട്രൂ. അബ്യൂക്ക് അവരെ വല്ല കാരുമായിരുന്നു. അവസാന കാലത്ത് അബ്യൂ അവർക്കൊപ്പമായിരുന്നു. ഇഷ്ടമുള്ളതിനെന്നൊക്കെ ഞങ്ങൾ സ്വന്തമാക്കുന്നു. എന്നിക്ക് നിന്നെന്നും ഇഷ്ടമായി. ഞാൻ നിന്നു എന്റെ സ്വത്തുകളുടെ കണക്കെടുപ്പുകാരിയാക്കാം. എന്റെ മാനേജർ നിന്നു എല്ലാം പറിപ്പിക്കുന്നു. വിശ്വസ്തയായിരിയ്യുന്നു. അവർ സമ്മതിച്ചു. അരബി അവളെ ഗംഗയിലെന്നോളും ബാത്തടബിൽ കളിപ്പിച്ചു. അവർ അമ്മയുടെ തൊട്ടിലിലെ കട്ടി എന്നോളും അയാളിൽ പറ്റിച്ചേരുന്നു.

ഇതുപതു വർഷം അവർ അയാൾക്ക് വിസ്യന്തരയായി. അയാളുടെ താങ്കൊൽ കൂട്ടങ്ങൾ പണ്ടെത്തെ പെറ്റു. അവർ കാവലിയാണു. ചെമ്മരിയാടിന്റെ കുതിച്ച ഒരേ രോമത്തിന്റെയും കണക്കവേൾ മിനില്ല. മരുഭൂമിയിലെ മണൽ തരികൾ പോലും കണക്ക ചോറിക്കുന്നു ഒരു ദിവസം വന്നേക്കമേനവർക്കരിയാമായിരുന്നു. പല തുരത്തുകളിലായി വളക്കു പച്ചകരികളുടെ കണക്കിലെ വിടവിൽ അവർ പുതികങ്ങൾ ഉയർത്തി ഇടനിലക്കാരെ വിട്ടുവേണ്ടി, സ്വന്നേഹനിയായായ ഒരു പിതാവിനേപ്പോലെ തന്റെ മുതുകിൽ തലോടി അയാൾ പറയും. സാരമില്ലും പ്രകൃതി തങ്ങന്തല്ലും ..കയ്യിൽ വന്നതിന്റെ കണക്കെഴുതിയാൽ മതി. അതോർത്ത് നിന്റെ മുടിയിൽ നര ജനിപ്പിക്കേ . അവർ മതഭൂമിയുടെ സംഗീതവും കേട്ട ഉറങ്ങും. ഇടനിലക്കാരിൽ തന്റെ അഭിരുചിക്കിണങ്ങിയരെ അവർ ജാരനാരാക്കി . പകേഷ അവർ അരബിക്ക് കൊടുത്ത വാക്ക് എന്നും പാലിച്ചു. പണ്ടത്തിന്റെ കാരുത്തിൽ അവർ കണികക്കാരിയായിരുന്നു. അരബിയും എല്ലാം അറിയുന്നു ചയിതനിരിയ്യാം.. അവർ അടിമയല്ലായിരുന്നു. പട്ടത്ര അപ്പോഴും ഒരു രഹസ്യക്കാരനേപ്പോലും കുടൈയും ചയിക്കുന്നു. അയാൾ തന്റെ അടിമായിരുന്നു. അരബിയിൽ നിന്നും അയാൾക്കു കിട്ടിയതിന്റെ കണക്ക് താൻ ഒരിക്കലും ചോദിച്ചില്ലും. മോഹനനു ഉള്ളടിയിൽ ബോർഡിങ്ങിലാക്കി, അവന്റെ ഭാവി ഉറപ്പിച്ചു.

അരബി ഒരു ദിവസം തന്റെ തോളിൽ ചാരി കിതച്ചു. അയാൾ ജിവിതത്തിന്റെ കണക്കു പുസ്തകം തുറന്നു. “പലവീടുകൾ എനിക്ക് ഭാഗ്യമായിരുന്നു. ഒരിക്കലും മുഷിയില്ല. മുവങ്ങൾ ഓർമ്മയിലില്ല. അതുകൊം കണ്ണുകളിലെ ദുഃഖം വേദ്യാടാറില്ല. എന്നെന്തും അദ്ദേഹി മിനിഞ്ഞാന് സർഗ്ഗം പുകി. ഒരോ വീടിൽ ഒരോ സത്രങ്ങളായിരുന്നു. മുൻവിട്ടിരിങ്ങിയാൽ അതിനെ മറക്കും. വീം കും ഒരു മടങ്കി വരവു വരെ അവരെ ഓർക്കില്ല. എന്നാൽ എന്നെന്തും അദ്ദേഹി ഭാര്യയെ താൻ ഒരിക്കലും മറന്നിരുന്നില്ല. അവളുടെ കണ്ണുകളെ എനിക്ക് ഭയമായിരുന്നു. അവളുടെ സന്നിധിയിൽ ഒരു വിറയൽ. അവൾ സർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും എനിക്കായി വന്ന ഒരു മലബായിരുന്നു. എന്നെന്തും ബലഹീനത കു റിഞ്ഞ് അവൾ എന്നെന്തും പരിചാരകയായി. ഒരോ പുതുമണംവാട്ടിയേയും അവൾ സന്ദേഹപ്പെടേണ്ടാൽ എന്നെന്തും മണിയിരിയിലേക്കാനയിച്ചു. അവൾ അതിൽ ആനും കര തി, എന്നെന്തും കിടപ്പിയിൽ നിന്നുണ്ടാണെന്നു. അനു നീ വന്ന വീട് അതായിരുന്നു. അവളുടെ കൊട്ടരം. നിന്നു കൂട്ടിക്കൊം കുവന്ത് പരിചാരികയല്ലായിരുന്നു. അതെന്നും ഒന്നാം റാണിയായിരുന്നു. അവൾ ഒഴിഞ്ഞു. താൻ ഇതാ വൃഥനായിരിയ്ക്കുന്നു. ഇനി എനിക്കൊരു മണംവാട്ടിയില്ല.” അയാൾ എവിടെയോ നഷ്ടപ്പെട്ടവനായി. എത്രയോ വിച്ചിത്രമായ ആത്മാവുകളെയാണി മതഭൂമി പേരുന്നത്. അവൾ ഓർത്തു. അദ്ദേഹം ഭാര്യയോടുള്ള അധ്യാളക്കു ഇഴയടക്കുപ്പം അഭിഞ്ഞ് അധ്യാളക്കുള്ള സ്നേഹ ബഹുമാനങ്ങൾ അവളിൽ വർദ്ധിച്ചു. അധ്യാളെ സ്നേഹ പാശത്താൽ തലോടി ആശസ്ത്രിപ്പിച്ചു.

മോഹനൻ എം ബി യെ പാസ്സായി. കംപ്യൂട്ടർ എണ്ണിനിയർ. സോഫ്റ്റ് വെയറിൽ അവൻ അസാഖ്യമായതിനെന്നും ഒരിക്കൽ പുതിയ ഫോർമുലകൾ ഉ കുക്കി ചിപ്പുകളിൽ ഒളിപ്പിച്ചു. അസാഖ്യമായ അവൻ പ്രതിഭയെ കോർപ്പറേറ്റൂകൾ വില്ലഫ്രൈട്ടുന്നു. അവൻ ഉയരങ്ങൾ കീഴടക്കാൻ വെന്നുന്നവനായിരുന്നു. വർമ്മയിൽ നിന്നു പിരിയുമ്പോൾ മോഹന വല്ലവനാക്കാൻ മോഹിച്ചു. ഇപ്പോൾ അവൻ വലിയവന്നയിരിയ്ക്കുന്നു.

“മമ്മാ ര കു വർഷം കഴിഞ്ഞ് താൻ ഒരു വില്ല വാങ്ങും അപ്പോൾ മമ്മ വരണം.” മോഹൻ പറഞ്ഞു. മകൻ വാങ്ങുന്ന വില്ലയും സപ്പനും കു കഴിയവേ ര കു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ എവിടെ എത്തി. ചതിയായിരുന്നവോ? അങ്ങനെന്നും വിശസിക്കുന്നത്. അതാണ ശരി. അങ്ങനെ മതി. തിരക്കമെകൾ നേരത്തെ എഴുതപ്പെട്ടതായിരിക്കാം. എല്ലാ സീനകളും നേരത്തെ എഴുതുന്ന തിരക്കമെയുടെ ചിത്രീകരണമാണാലോ... അവൻ ഒരു ഒരു പസ്യക്കുമ്പിനിയുടെ ശാഫിക്ക് വർക്കിനു നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവൻ. പരസ്യത്തിൽ അഭിനയിക്കാൻ വന്ന എഴു പ്രായപുർത്തിയാകാത്തവർ അവനാം പിഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നു. ഒരു ജിവിൽ അഴികൾക്കുള്ളിൽ വിഡിച്ചുവർ ആർ. അസുരാലുകൾ കൂടുക്കുകൾ മുറുക്കുകയാണോ...?

അരബിയുടെ മുന്നിൽ കരഞ്ഞു. തൊണ്ണുവുകളുടെ ദുർബലകരങ്ങളാൽ അവളെ തലോടി അരബി പറഞ്ഞു. നി രൂപുട്ടത്ത്. മകൻ മതഭൂമി യാത്രയിൽ നീ അവൻ, തന്റെ വൃഥങ്ങളും, കുഴൽ കിണറുകളും പണിയാണും. നി തന്നെ അവനെ മോചിപ്പിക്കാണും. അവൻ തടവരി പണിഞ്ഞവൻ നീ തന്നെ എന്നൊരു ധനി ആ വാക്കുള്ളിൽ ഉ വായിക്കുവോ...? സ്വയം കുറബോധം കൊ അങ്ങനെ തോന്തിയതാകാം. ആ വാക്കുകൾ മനസ്സിനെ ദൈരുപ്പപ്പെടുത്തി. ഒരു ഭാര്യയോ.., വെപ്പാട്ടിയോ..., കണക്കപ്പീളയോ..., തീർച്ചയില്ല. അരബി നർക്കിയ കുറ പണവും, പട്ടേൽ കൊടുത്ത ഒന്നു ര കു ഫോൺ നന്ദിക്കളുമായി കൂസുമും മകൻ മോചനത്തിനായി തന്റെപ്രയാണം ആരംഭിച്ചു.. അവൾ ഒന്നു വിതുന്നി.

ശോവിനു, പട്ടേലിന്റെ പ്രേരണയാൽ തനിക്കായി സ്വന്തം അപ്പാർട്ട്മെന്റുകളിലെബാനിലെ ഒരു മുൻ ഷീച്ചിട്ടിരുന്നു.

“ഇവിടെ നീതി പീം അനീതിയുടെ ചതുരംഗപ്പുലകയുമായാണ നടക്കുന്നത്. പഴുതു കിട്ടിയാൽ എത്തു നിരപരാധിയേയും അവർ കടുക്കും.” ഓർമ്മകളിൽ പ തന്റെ പതിനെണ്ണു വസ്തുകാരനെ അറിഞ്ഞു

ചെയ്തതിന്റെ നോമ്പറം ശോവിന്യുടെ വാക്കുകളിൽ. ആ അരികച്ചുടക്കാരൻ തന്റെ അഴകിലേക്ക് തുറിച്ചു നോക്കുന്നതിന്തെ ക്ഷസുമം ഒരു തീരുമാനം തയ്യാറാടുകയായിരുന്നു.

ശോവിന്യുടെ രാത്രിയിൽ വാഹനത്തിൽ അമ്മ മകനെ ജയിലിൽ കു. അവൻ നിന്മയുന്ന കണ്ണുകളെ നേരിടാൻ കഴിയുന്നില്ല. വില്ല വാങ്ങി മമ്മയെ കൊ കുവത്വാൻ കാത്തവൻ, സന്ധിച്ചുത് അഴികളിൽ. ആരോട് എന്നു പരിഭ്രാം. ഒക്കെയും നിയോഗങ്ങളാകാം. അവനെ ജയിലിൽ കാണാൻ താൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടതാകം. പ വർമ്മയുടെ അടുകളെയിൽ നിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യം കൊതിച്ചപ്പോൾ, തയ്യാറാട്ടു മുന്നോട്ട് തള്ളുകയായിരുന്നു. കെടുപാടുകളില്ലാത്തവളായി, അതിൽക്കളില്ലാത്ത പ്രപഞ്ചത്തിലേക്കിരഞ്ഞാൻ കൊതിച്ചവർ. എത്തപ്പെട്ടതോക്കെയും ഒരോരോ തടവരയിൽ. ഈന് മോന്റെ നിരക്കളുകളെ നേരിടാൻ കെല്ലില്ലാത്തവളായി, ഭൂമിയിലേക്ക് നോക്കി.

“മമ്മാ...” അവൻ വിളിക്കയോണ്. “ഒരു നല്ല ലോയറും കുറെ പണവുമുാ കുത്തിൽ നമുക്ക് കേസ് ജയിക്കാം.” അവൻ പ്രതീക്ഷയോട് അമ്മയെ നോക്കി. അമ്മ അവന്റെ കൈയ്യിലെ നീളമുള്ള വിരലുകളെ തലേടാൻ. മോനെ നീ എന്നും തടവരികളിലായിരുന്നു. അമ്മയുടെ മനസ്സിന്റെ അസുസ്ഥമകളിൽ നിന്നുകൾമില്ലായിരുന്നു. നീ എന്നും ഹോസ്റ്റലുകളുടേയും പാംപുസ്തകങ്ങളുടേയും തടവിൽ, അമ്മ എന്ന സ്കേഡും നിന്നുകൾ കത്തുകളും, ചില മോൺ വിളികളുമായിരുന്നു. അബീയുടെ അടുകളുടെ കണക്കെടുപ്പിലായിരുന്നു എനിക്ക് താല്പര്യം. എനിക്ക് നിന്തുവാൻ നൃഥ്യങ്ങളിലും. വർമ്മയിൽ നിന്നും മോചനം നേടിയത് ഉള്ളാം ഉടുക്കാം ഇല്ലാത്തല്ലെല്ലാം എവിടെയോ അലതല്ലുന്ന ഓളങ്ങളിൽ പതഞ്ഞു രമിക്കാനുള്ള മോഹം. അതെന്നു കൊണ്ട് തിച്ചിരിയ്യുന്നത് ഇന്ന് തടവരയുടെ മുന്നിൽ.

ഈനി എന്റെ ജീവിതം നിന്നുവേ 1. നീ എന്റെ രക്തത്തിന്റെ അംഗമായിരിക്കേ നീ തെറ്റുകാരനോ എന്ന വിചാരണകൾ തന്റെ അർഹയല്ല. “ആദ്യം ജാമ്പം അതിന് ഒരു നല്ല തുക വേ 1 വത്തം.” അവൻ അമ്മയുടെ നിശ്ചബ്ദതയിലേക്ക് ഇരിഞ്ഞു. അമ്മ സ്വയം വിചാരണയിൽ നിന്നും എഴുന്നേറ്റ്, മകൻറെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി. അവിടെ പ്രതീക്ഷയായിരുന്നു. ഏകലെയും കൈ വിടാത്ത ഒരു ശക്തിനേരുള്ള അദ്ദേഹം അവൻ കൊതിയ്യുന്നു. ഉയരങ്ങളിലേക്ക് കത്തിക്കാനുള്ള തുഷ്ടണ ഇപ്പോഴും അവന്റെ കണ്ണുകളിൽ. അമ്മ അവനു പ്രതീക്ഷയും രക്ഷയും ആകേ 1 യിരിയ്യുന്നു. ‘മകനെ എന്നാൽ കഴിയുമെങ്കിൽ തന്റെ നിന്നു മോചിപ്പിക്കണം.’ അവൻ സ്വയം പ്രതിഞ്ചം ചെയ്തു. ഒരോ ജീവിതവും തലമുറകളെ തടവിനേൽപ്പിക്കയല്ലോ...അവൻ ഓർത്തു.

ശോവിന്ന വക്കിലിനെ എർപ്പാടാക്കി. വക്കിലീന്റെ ഉപദേശത്താൽ, സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ, ഫെയിസ് ബുക്കിൽ, ഇന്റർ നേറ്റിലെവാക്കെ ഒരു മകൻറെ മോചനത്തിനു വേ 1 യുള്ള അഭ്യർത്ഥന. തനിക്കു ചുറ്റും, സഹതാപികളുടെ സഹായ ഹസ്തങ്ങൾ. ഇന്നലെ വരെ കു വരല്ല. വയോവുഖമായഒരു ഒരു കൈവെടക്കേണ്ടുന്നവർ, തനിക്കു ചുറ്റും ഒരു കൂട്ടാഴ്മ തുപപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. അവൻ തന്നിലേക്കിരഞ്ഞാൻ, അവത്തെ കാഴ്ച മങ്ങിയ കണ്ണുകളാൽ മോഹങ്ങളുടെ വലബന്ധുന്നതവർ അറിഞ്ഞു.

മോഹനു തടവരയിൽ, സെൽഫോൺ മറ്റു സൗകര്യങ്ങളും വാർഡിന്റെ ഒരു ശരാശരായാൽ അവൻ ചെയ്തു. സഹതാപുകാർക്കവൻ ഒരു കാമ്പയോറ്റവായിരുന്നു. ഒരോ ദിവസവും സംസ്കാരം അവൻ വിളിയ്യും ഒരോത്തത്തുകേയും ആവശ്യങ്ങൾ അവൻ പറയും. സഹതാപുകാരം സഹായി ആയി അവൻ. “മമ്മാ... നീഈ ഹസ്താധികാരി ദിനും ദിനും ലോയറിനു കൊടുക്കാനാണ്.” ചുറ്റുമുള്ള ആർക്കുചുട്ടതിന്റെ കണ്ണുകളിൽ നോക്കി, അവൻ പറഞ്ഞു. “തന്റെ പണം കു തന്നാം. ഐ ലാ യു...മോനം...”

ടുവിൽ മോചനത്തിന്റെ ഭിന്നത്തിൽ മകൻ അമ്മയുടെ കണ്ണുകളിലേക്കു നോക്കി പറഞ്ഞു. “മമ്മാ...വരു നമുക്ക് പോകാം. ഇന്ന് സ്ഥലം നമുക്ക് വേ . ഇത് ചതിക്കഴികളുടെ നാടാണ്. നമുക്ക് ദൂരെ ദൂരെ നമ്മുടെ സ്വന്ധതകളിലേക്ക് പോകാം.”

“മോനെ... അതശ്വരമു് ... നിന്റെ മോചന ദ്രവ്യത്തിനായുള്ള പണയപ്പേരാണ് എന്ന്.”

അവർ പരസ്പരം കണ്ണിൽ നോക്കി, രു ദിഗ്രയിലേക്കു നടന്നു. അവളുടെ ഒരോ കാൽ വെയ്പിലും അവൾ ഉതകി ഓലിച്ചുകൊണ്ടു യിരുന്നു.

